

Bet. o. Lovf. om Ægteskab.

og overilet Ægteskab uden at have haft den fornødne Betænkningstid. Det maa efter Mindretallets Mening være Hensynet til den uskyldige Ægtefælle, der maa være bestemmende. Hensynet til den skyldige, og hvad der maatte være det mest opportune for denne, bør ikke være normgivende her.

Endelig har Mindretallet (og nedenævnte Mindretal) paa et enkelt, men meget væsentligt Punkt maattet indtage en Stilling, der divergerer fra det øvrige Udvalgs. Dette gælder Lovforslagets § 67, som Flertallet væsentlig har sluttet sig til, medens et Mindretal kun har accepteret Paragraffen med nogle Ændringer. Mindretallet har anset det for mest formaalstjenligt af mange Grunde at foreslaa, at Paragraffen udgaar. Ikke blot vil en Bestemmelse som den foreslaaede virke hemmende paa alt, hvad der hedder Handel om faste Ejendomme, men endogsaa paa en saa almindelig og dagligdags praktisk Ting som Omprioritering og bevirke Bevisvanskeligheder. Men Bestemmelsen vil ogsaa afføde et vidtdrevet Ægtepagtsystem, og dette vil ikke mindst gaa ud over Kvinderne, hvem Lovregelen netop gaar ud paa at ville beskytte. Og endelig beskytter Lovregelen kun mod Salg og Pantsætning imod den anden Ægtefælles Samtykke, men derimod ikke mod almindelig Gældsstiftelse, saaledes at der trods Bestemmelsen baade vil kunne gøres Udlæg i Ejendommen, og denne vil kunne sættes til Auktion, uden at Ægtefællen vil kunne sætte sig derimod. Skønt Mindretallet maa indrømme, at Tanken med Paragraffen er sund, og en saadan Lovregel ofte vilde kunne finde sin Nytte, maa man dog modsætte sig Regelen ud fra de fremsatte Betragtninger, idet man anser Ulemperne ved en saadan Lovregel for væsentlig større end Fordelene. Skønt en Del af de samme Indvendinger vil kunne rejses mod Regelen i § 68, har man dog ikke været saa betænkelig ved at opretholde denne, idet den dels ikke vil virke hemmende i tilnærmelsesvis samme Grad som § 67 og dels navnlig vil

beskytte de mange smaa Hjem, skønt den Indvending ogsaa maa gøres gældende her, at Paragraffen ikke dækker Ægtefællen overfor den andens almindelige Gældsforpligtelser og Retsforfølgning af disse.

Et fjerde Mindretal (Harboe) indtager en principielt anden Stilling til hele det forelagte Lovforslag end Udvalget i øvrigt. Efter dette Mindretals Opfattelse hviler hele Loven baade, forsaavidt angaar Ægteskabets Stiftelse og Opløsning, som navnlig ogsaa forsaavidt angaar Ægteskabets Retsvirkninger, paa Synspunkter, der, hvis de gennemføres, vil medføre en ubodelig Svækkelse af Ægteskabsinstitutionen. Mindretallets principale Standpunkt er derfor — da det ikke har kunnet indlade sig paa en fuldstændig Omarbejdelse af hele Lovkomplekset —, at det indstiller Lovforslaget til Forkastelse. Subsidiært har dette Mindretal, dels alene, dels sammen med andre Medlemmer af Udvalget, stillet en Del Ændringsforslag, hvis Hensigt er at afbøde de uheldigste Konsekvenser af det efter Mindretallets Opfattelse i sine Grundprincipper uheldige Lovforslag.

Ægteskabets Stiftelse. Med Hensyn til Stiftelsen af Ægteskab slutter dette Mindretal sig i det store og hele til de af fornævnte andet og tredje Mindretal gjorte Bemærkninger ligesom ogsaa til de af disse Mindretal stillede Ændringsforslag.

Med megen Betænkelighed har dette Mindretal sluttet sig til Udvalgets Affattelse af Lovforslagets § 11 og § 21 Nr. 5. Mindretallet ser en stor Ulempe i at afkræve Brudefolkene den i sidstnævnte Bestemmelse omhandlede Erklæring, da dette uundgaelig vil medføre Afgivelsen af et betydeligt Antal mere eller mindre bevidst urigtige Erklæringer. Da Afgivelsen af saadanne Erklæringer i vidt Omfang vil være strafbar, kommer man til at staa overfor enten at faa en stor Mængde Straffesager af særlig skandaløs og usmækelig Art eller at lade saadanne Erklæringer passere uantastede, hvilket sidste vil medføre dels Svækkelse og tilsidst Betyd-